

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Fire opbyggelige Taler, 1844

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 5", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 5*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon; Finn Hauberg Mortensen, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 1998 , s. 1. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-4t44-txt-shoot-idb53e3a0b-c669-4a8d-9ffe-0dc7678bde24.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 5

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Saaledes er Mennesket stort og paa sit Høieste, naar han passer for Gud ved selv at være slet Intet; men lader os ikke letsindigen beundre eller tage Beundringen forfængeligt. Gik ikke Moses som Herrens Udsending til et vanartet Folk for at udfrie dette fra det selv, dets Trællesind, og fra dets Trællestand under en Tyrans Aag? Hvad er selv den største Helts Daad i Sammenligning med hvad man saaledes kalder Moses's Gjerninger; thi hvad er det at sløife Bjerge og fylde Floder mod at lade et Mørke falde over hele Ægypten! Men dette var jo ogsaa kun Moses's saakaldte Gjerninger, thi han formaaede slet Intet, og Gjerningen var Herrens. Seer her Forskjellen. Moses, han fatter ikke Beslutninger, udkaster ikke Planer, medens de Forstandiges Raad opmærksomt lytter til, fordi Anføreren er den Viseste; Moses formaaer slet Intet. Hvis Folket vilde sige til ham: gaa Du til Pharao, thi Dit Ord er mægtigt, Din Røst seierrig, Din Veltalenhed uimodstaaelig, da havde han vel svaret: »O, I Daarer! jeg formaaer slet Intet, end ikke at lade mit Liv for Eder, hvis Herren ikke saa vil det, jeg formaaer kun at henstille Alt til Herren«. Da træder han frem for Pharao, og hvilket er hans Vaaben? Den Afmægtiges – Bønner, og selv naar Bønnens sidste Ord allerede har naaet Himlen, da veed han endnu ikke, hvad der skal skee, om han end troer, at hvad der saa end skeer, skeer dog det Bedste. Da vender han hjem til Folket, men hvis det vilde prise og takke ham, da vilde han vel svare: »jeg formaaer slet Intet.« Eller naar Folket tørster i Ørkenen, og maaskee tyer til Moses og siger: tag Din Stav og byd Klippen at give Vand, da skulde vel Moses svare: »hvad er min Stav andet end en Kjæp?« Og vedblev Folket: men i Din Haand er Staven mægtig; da maatte vel Moses sige: »jeg formaaer slet Intet; men da dog Folket begjærer det, da jeg selv ikke kan udholde Synet af de Vansmægtendes Elendighed; saa slaaer jeg Klippen, om jeg selv end ikke troer, at der vil springe Vand af den« – og Klippen gav ikke Vand. Altsaa: om den Stav, han holder i sin Haand, skal være Almagts Finger, eller den skal være Moses's Kjæp, veed han ikke, end ikke i det Øieblik, da Staven allerede berører Klippen; han veed det først bag efter, som han bestandig kun seer Herrens Ryg. O! menneskeligt talt formaaer den Svageste i Israel mere end Moses, thi denne mener dog, at der er Noget, han formaaer, men Moses formaaer slet Intet. I det ene Øieblik ligesom at være stærkere end den Stærkeste, end alle Mennesker, end hele Verden, forsaavidt Underet skeer ved hans Haand; i det næste Øieblik, ja i samme Øieblik at være svagere end den Svageste, forsaavidt denne dog endnu bestandigen mener, at der er Noget, han formaaer – en saadan Storhed skal ikke friste Forfængelighedens Higen, forsaavidt den da giver sig Tid til at forstaae, hvori Storheden ligger; thi ellers skulde den vel flux være rede til med sin væmmelige Feighed at ønske at være i Moses's Sted.